

ת"פ 57063/08/20 - מדינת ישראל נגד ע' ג'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 57063-08-20 מדינת ישראל נ' ג'

בפני כבוד השופט עמית מיכלס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע' ג'

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד יסמין נוי

בשם הנאשם: עו"ד ניצן ביילין

גזר דין

1. בתאריך 28.12.2015 הורה בית הדין הרבני האזורי בפתח תקוה על עיכוב יציאת הנאשם מהארץ עד ליום 30.12.2016 (להלן: ההוראה החוקית), בין היתר נוכח סירובו של הנאשם לתת גט לאשתו ג' (להלן: ג') בעיצומו של הליך גירושין. לאחר שניתן הצו פנה הנאשם לגורם שאינו ידוע, ממנו קיבל, בתמורה לסכום של 20,000 ₪, דרכון מזויף, בו הופיעו פרטיו של אדם אחר לצד תמונת הנאשם. ביום 20.4.2016 הגיע הנאשם לנמל התעופה בן גוריון כשהוא מחופש לאדם בעל חזות חרדית ובידו הדרכון המזויף, הציג לבקר הגבול את הדרכון המזויף ויצא מישראל בטיסה להונגריה, זאת על אף קיומה של ההוראה החוקית. בתאריך 4.8.2016 הוגשה בקשה להסגרתו של הנאשם לארץ, אולם הליך ההסגרה לא צלח. בחלוף כמעט 4 שנים מיום עזיבתו את הארץ, ומשסבר כי חלפה המניעה לחזרתו, חזר הנאשם ביום 4.2.2020 לארץ בטיסה ממדריד, אז נעצר.

בגין מעשיו אלו הוגש נגד הנאשם כתב אישום, במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); **התחזות כאדם אחר במטרה להונות**, לפי סעיף 441 רישא לחוק **שימוש במסמך מזויף**, לפי סעיף 8(א)(2) לחוק הדרכונים, תשי"ב-1952.

2. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, אולם כפר בכך שביצע עבירה כלשהי. משכך, הוגשו ראיות התביעה בהסכמת הצדדים, ובמסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו. לאחר בחינת הראיות וטיעוני הצדדים, מצאתי להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ראיות ותמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו הראיות הבאות לעונש: גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (טל/1); הכרעת דין בת"פ 21618-02-15 של בית משפט השלום בתל אביב, בגדרה הורשע הנאשם בעבירות שעניינן הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם והסגת גבול פלילית (טל/2); טיעוני הצדדים וגזר הדין מאותו הליך (טל/3); הצהרת נפגעת העבירה ג' (טל/4); החלטת בית הדין הרבני האזורי בחיפה מיום 10.2.2020 בעניינו של הנאשם (טל/5); מסמך של משרד המשפטים בנוגע לתקופת מעצרו של הנאשם בבלגיה לצרכי הסגרה (טל/6); פסק דין בבג"ץ 1031/16 (טל/7).

מטעם הנאשם הוגשו הודעה מתוך אתר האינטרנט של משרד המשפטים משנת 2016 המדווחת על מעצרו של הנאשם בבלגיה (טל"ה/1) ודוח תיקים מרוכז לחייב מיום 17.1.2022 (טל"ה/2).

4. בפתח הטיעונים לעונש העידה ג'. ב"כ הנאשם התנגד להגדרתה של ג' כ-"מתלוננת" או כ-"נפגעת עבירה", שכן לשיטתו היא אינה עונה להגדרת "נפגע עבירה" לפי סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א - 2001 (להלן: חוק זכויות נפגעי עבירה), בהינתן שהיא לא נפגעה במישרין מביצוע העבירות. בעניין זה הטעים שהנאשם לא הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק, שמטרתו להגן על אדם, אלא בחלופה לפי סעיף 287(א), שמטרתו כיבוד צווים שיפוטניים. לצד האמור, לא התנגד הסנגור לעצם עדותה של ג', ככל שדבריה רלוונטיים לעניין העונש. לעומתו, טענה התובעת כי מאחר ש-ג' היא נפגעת העבירה העיקרית בפרשה, ניתן להגדירה כ-"מתלוננת" ו"כנפגעת עבירה" מבחינה משפטית.

סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה מגדיר "נפגע עבירה", בין היתר, כ"מי שנפגע במישרין מעבירה". החוק אינו מגדיר את הפגיעה כפגיעה פיזית בלבד, ואף אינו מגדיר כיצד על בית המשפט להכריע בשאלה האם אדם ייחשב כ"נפגע עבירה" במקרים בהם הפגיעה אינה פיזית. במקרה שלפנינו לא התנגד ב"כ הנאשם לשמיעת עדותה של ג', ומכאן שאיני נדרש לדיון מעמיק בשאלה שבמחלוקת. לאחר ששמעתי את עדותה של ג', מצאתי שהיא נפגעה בצורה משמעותית ממעשי הנאשם, ועל כן דבריה רלוונטיים לעונש.

5. ג' העידה כי הימלטות הנאשם מהארץ ארעה לאחר ארבע שנים בהן סירב לתת לה גט, חרף דיונים רבים שהתקיימו בבית הדין הרבני, והחלטות שניתנו על ידו שחייבו את הנאשם לעשות כן. עוד ציינה כי בקשתה להתגרש מהנאשם הגיעה בעקבות אלימות פיזית, מילולית וכלכלית שספגה מצדו. ג' הוסיפה כי בעקבות בריחתו של הנאשם מן הארץ היא ומשפחתה סבלו מחרדה קשה, שמקורה בחשש שהנאשם ינסה להבריח את ילדיהם המשותפים מהארץ. לדבריה, הותיר אותה הנאשם אישה עגונה בחברה דתית, שבמצבה זה נתפסה כ"לא קיימת". ג' הוסיפה שבזמן שהנאשם "יצא לחופשי" היא נותרה "כלואה", נאלצה לחיות בבדידות קשה, ללא יכולת ליצור מערכת יחסים חדשה, עד שהתקבלה החלטת בית הדין הרבני על ביטול הנישואין בשנת 2018. פן אחר בבריחת הנאשם מהארץ היה ההתדרדרות במצבה הכלכלי של ג', לאחר שהנאשם הותירה להתמודד לבד עם החובות שנוצרו במהלך שנות נישואיהם, בה בשעה שנותרה מפרנסת יחידה לילדיהם. התעלומה מתי ישוב הנאשם לארץ וישחררה מעיגונתה הותירה את ג' בחוסר וודאות גדול ובחשש תמידי שמא לא תוכל לעולם להתקדם בחייה. הגם ש-ג' נישאה מחדש לאחר שבוטלו נישואיה לנאשם בהחלטת בית הדין הרבני, הרי שעד היום לא הביאה ילדים נוספים לעולם, לדבריה נוכח קשיי פוריות הנעוצים בגילה המתקדם יחסית. דברים ברוח דומה מסרה ג' במסגרת הצהרת נפגע עבירה (טל/4).

בסך הכול נותרה ג' עגונה במשך 6 שנים, מתוכם 4 שנים לפני שהנאשם עזב את הארץ, וכשנתיים וחודשיים עמוד 2

נוספים, החל מיום בריחת הנאשם ב-20.4.2016 ועד לביטול הנישואין על ידי בית הדין הרבני ביום 18.6.2018. פרק זמן זה של שנתיים וחודשיים הם העומדים במוקד הכרעת הדין וגזר הדין.

6. בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם ועל נסיבות ביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום. הוטעם התכנון המוקדם שקדם לעבירות והתקופה הארוכה בה שהה הנאשם בחו"ל לאחר שנמלט, תוך הפרת ההוראה החוקית שנועדה למנוע את יציאתו מהארץ על רקע סירובו העיקש ליתן ל-ג' גט, כל זאת בזמן שהתנהל נגדו הליך פלילי בעקבות עבירות שביצע נגדה (טל/2-טל/3). התובעת ציינה כי גם לאחר שנעצר הנאשם בבגירה כחלק מהליך ההסגרה, ולאחר שהוחלט על הסגרתו לישראל, לא הוסגר הנאשם בסופו של יום לישראל מסיבה שאינה ברורה, ותחת זאת נמלט מבלגיה, עד אשר ביום 4.2.2020 שב מיוזמתו ארצה משסבר כי חלפה המניעה מחזרתו, אז נעצר. לאחר כשנתיים מהיום בו נמלט הנאשם מהארץ, ובעודו שוהה בחו"ל, קבע בית הדין הרבני ביום 18.6.2018 בהחלטה נדירה כי נישואי הנאשם והמתלוננת בטלים. לשיטת התובעת מדובר בתיק שונה וחריג של יציאה מהארץ בניגוד לחוק, שכן מעבר לפגיעה במדינה וברשויות החוק, הנפגעים העיקריים ממעשי הנאשם הם המתלוננת ושני ילדיה הקטנים. בעניין זה ציינה שבמשך שנות בריחתו רמס הנאשם את זכותה של המתלוננת לחיות חיים חופשיים, שלווים ומאושרים המלווים בתחושת ביטחון, והותירה "במעצר, אסירה בעולמו". לשיטת המאשימה בהינתן שהבריחה נעשתה בזמן שנוהל נגדו הליך פלילי, מעשי הנאשם מהווים אף פגיעה בהליך שיפוטי תקין (טל/2 ו-טל/3). נוכח נסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, ובהתבסס על פסיקה שהוגשה מטעמה, עתרה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר.

אשר לעונש בתוך מתחם הענישה, הפנתה התובעת לעברו הפלילי של הנאשם ולעובדה שלא נטל אחריות כלשהי למעשיו, כאשר לגישתו "כולם אשמים ולא הייתה לו ברירה" אלא לבצע את המעשים. התובעת הוסיפה כי בפני בית המשפט לא עומד תסקיר מבחן שיש בו כדי לשפוך אור על מסוכנות הנאשם. לבסוף ביקשה התובעת ליתן משקל לעיקרון הרתעת הרבים בעבירות מסוג זה, שתכליתן היא סירוב לתת גט תוך פגיעה בזכויות אדם בסיסיות. בנסיבות אלו, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בן 18 חודשים, לצד קנס, פיצוי למתלוננת ומאסר על תנאי.

7. מנגד, טען ב"כ הנאשם שמטיעוני המאשימה עולה תחושה שהנאשם נותן את הדין על עבירות שונות מאלו בהן הורשע. כך, הפנתה התובעת להכרעת הדין ולגזר הדין של בית משפט השלום בתל אביב (טל/2 ו-טל/3), הליך בגדרו הורשע הנאשם בעבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם והפרת הוראה חוקית, במסגרתו הוטל עליו מאסר מותנה. בגין הליך זה לא הוגש ערעור מטעם המאשימה, ולטענת הסנגור מבקשת המאשימה כעת לבצע "מקצה שיפורים" לעונש שהוטל על הנאשם באותו הליך. לשיטת ב"כ הנאשם, העובדה שטיעוני המאשימה ממוקדים בעבירות שאינן מענייננו, נלמדת גם מהפסיקה אליה הפנתה, העוסקת בעבירות אחרות מאלו בהן הורשע הנאשם, שנסיבותיהן חריגות ושמטרתן להגן על ערכים מוגנים שונים. לפיכך, טען הסנגור כי טיעוני המאשימה נעדרי רלוונטיות לנסיבות ביצוע העבירות שלפנינו.

בהתייחס לעגינותה של ג', הטעים הסנגור כי חרף האמור בטיעוניה, הרי שאין כל הוראה חוקית משנת 2012 שהורתה לנאשם לתת לה גט, והדבר אירע רק בשלב מאוחר יותר. לדבריו, בידי הנאשם החופש והחירות לבחור שלא לתת גט, כשם ש-ג' בחרה שלא להתחיל מערכת יחסים חדשה בתקופת עגינותה. עוד נטען שמימוש חופש הדת והמצפון של הנאשם גרר אותו לתוך התיק הפלילי, והוביל לנקיטה בסנקציות נוספות שהוטלו עליו על ידי בית הדין הרבני תוך

פגיעה בחירותו כגון: פיטורין ממקום עבודתו, שלילת רישיונו ושלילת יכולתו להחזיק חשבון בנק. עוד הוסיף שכפועל יוצא ממנוסתו של הנאשם מן הארץ, נגרם נזק קשה לילדיו, הגם שלא חפץ בכך ואף הוא עצמו משלם על כך מחיר כבד בשל התדרדרות הקשר עם ילדיו, לרבות מחיר כלכלי שנדרש לשלם לצורך ארגון מפגשים עמם.

לגישת ההגנה, הנאשם לא כפר במיוחס לו באופן מוחלט, אלא ניהל את הליך ההוכחות באופן "נקודתי ביותר", תוך שהוא נשען על אדנים משפטיים, ועל כן גם אם לא מגיעה לו ההקלה המלאה לה זכאים נאשמים שהודו במיוחס להם, הרי שהוא זכאי להקלה במידה מסוימת.

עוד נטען שמועד ההחלטה בדבר ביטול נישואיהם של הנאשם ו-ג' על ידי בית הדין הרבני בשנת 2018, מהווה נקודת תפנית אשר ממנה והלאה כל פגיעה במתלוננת כתוצאה מעגינותה, התפוגגה. הפגיעה מאותו רגע ואילך, אם קיימת, היא פגיעה מופחתת, גם אם זכה הנאשם מן ההפקר ולא הביא בעצמו להפסקת העגינות. לשאלת התובעת כיצד טיעוני הנאשם מתיישבים עם השלכות נוספות של מעשי הנאשם כגון החשש שהתעורר כי "יוצץ וייקח את הילדים", השיב הסנגור כי מדובר בחשש ערטילאי, חסר בסיס וחסר כל משקל.

לאור כל האמור, ובהפנותו לפסיקה, עתר ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה הולם "רגיל" לעבירות מסוג זה, הנע בין מאסר על תנאי או מאסר קצר בעבודות שירות ועד מאסר קצר בפועל.

לדברי הסנגור אין בנמצא החלטות בנסיבות הדומות לענייננו, בהן הורשע נאשם בעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית, בגינה נגזר עליו עונש מאסר לתקופה המתקרבת ל- 9 חודשים, כאשר זהו פרק הזמן בו היה הנאשם נתון במעצר בבלגיה.

ב"כ הנאשם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם, העובדה כי עברו הפלילי קשור בהליך הגירושין, כאשר כיום הקשר בין הנאשם לבין ג' מתקיים לצורך טיפול בילדים בלבד. כן צוין שבמסגרת הליך נזיקי חוב הנאשם לפצות את המתלוננת בסכום של 1,259,000 ₪. משכך, כיום חב הנאשם מעל 2 מיליון ₪ בהוצאה לפועל כמפורט ב-טל"ה/2. לאור האמור, ביקש הסנגור להשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה לו עתר. לחילופין, ככל שעתירתו תידחה, ביקש הסנגור שלא להחמיר עם הנאשם מעבר לתקופה בה שהה במעצר בבלגיה.

8. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה וטען כי בדרך כלל הוא נוהג לכבד את החוק, אלא שבמקרה דנא נוצרה סיטואציה חריגה וקיצונית בעטיה נאלץ לצאת מהארץ. הנאשם טען כי עם עזיבתו הודיע ל-ג' ולילדיו היכן הוא שוהה ותמיד השתדל לנהוג באופן ישר. לעניין החשש לכאורה שייקח את ילדיו לחו"ל, טען הנאשם שנקט בבלגיה צעדים משפטיים לצורך הסדרת ביקורים עם ילדיו, וכאשר בקשתו נדחתה לא עשה צעדים נוספים בנושא. עוד הוסיף הנאשם שבעקבות יציאתו מהארץ נגרמו לו נזקים כבירים. לדבריו, הוא חי בחו"ל בתנאים "מינימליסטיים" ולא יכול היה למצוא תעסוקה הואיל והיה בעל מעמד ארעי, שמו ומעשיו פורסמו, ובשל הפרשה אינו יכול למצוא תעסוקה בארץ גם כיום. לדברי הנאשם תקופת מעצרו הייתה קשה מעצם שהייתו במעמד עצור בכלא זר, ללא ביקורים, ללא אוכל כשר, תוך שהוא נאלץ להוציא כסף כדי לצלצל יום יום לילדיו. הנאשם טען כי הקשר עם ילדיו נפגע קשות והוא פועל עד היום כדי לשקמו. לבסוף ביקש הנאשם מבית המשפט להימנע מלהשית עליו עונש מאסר, הן על מנת שלא לפגוע בילדיו, מעבר

למה שנפגעו עד כה, והן בשל המחירים הכבדים ששילם, לרבות במעצר בבליה.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם לאירוע הפלילי נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה, היינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם כיבוד שלטון החוק וצווים שיפוטיים. במקרה שלפנינו, על אף שהצו לא נועד להגן על שלמות גופו של אדם, במובן הפיזי, הוא נועד להגן על כבודה, על שלמות נפשה ועל חופש הבחירה והרצון של אשת הנאשם שכל רצונה היה להפסיק את מערכת הנישואין עמו ולהיפרד ממנו.

11. נסיבות ביצוע העבירות במקרה שלפנינו חריגות בחומרתן. הנאשם לא השלים עם ההגבלות שהטיל עליו בית הדין הרבני בעקבות סירובו המתמשך לתת גט ל-ג', ורקם תכנית בריחה מהארץ, שנועדה לאפשר לו שלא לקיים מבלי להיענש. הנאשם ביצע את המעשים בשעה שהתנהל נגדו הליך פלילי בגין עבירות נוספות שעניינן הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם והסגת גבול, בגין מעשים אותם ביצע בשלב מוקדם יותר. מעשי הנאשם שכללו רכישת דרכון מזויף בסכום לא מבוטל של 20,000 ש"ח ואימוץ זהות אחרת, מלבד היותם עבירות חמורות העומדות בפני עצמן, מעידים על תכנון מוקדם שקדם ליציאתו מהארץ. בסך הכול שהה הנאשם בחו"ל פרק זמן ממושך מאוד של כ-4 שנים.

אף כאשר אותר בבליה על ידי אגף העגונות בחלוף מספר חודשים ממועד בריחתו, ונתבקשה הסגרתו, לא מצא הנאשם לנכון לשים סוף לסבלה של המתלוננת ושל ילדיו, וניהל הליך ארוך נגד הסגרתו לישראל. כאשר הוחלט לבסוף על הסגרתו, שמסיבה לא ברורה לא יצאה לפועל, ניצל הנאשם את שחרורו בתנאים מגבילים על מנת לברוח פעם נוספת, הפעם למשך 3 שנים נוספות בקירוב. חלק מנתונים אלו, שהוצגו מטעם המאשימה, אינם משפיעים כשלעצמם על קביעת המתחם העונשי, בהינתן שהם אינם חלק מעובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם. ואולם, במסגרת המתחם יש להתחשב בפרק הזמן הארוך בו שהה הנאשם בחו"ל לאחר שעזב את הארץ בניגוד לצו שיפוטי, ובהשפעה הדרמטית של מעשיו על ג', אותה הותיר ללא יכולת להמשיך בחייה, בודדה בעל כורחה, אם חד הורית לילדיה, ללא יכולת של ממש לדעת מתי ואם בכלל יפסק סבלה. את ילדיו הותיר הנאשם ללא דמות אב משך תקופה של כארבע שנים. כה חריגים היו מעשי הנאשם עד שבמהלך שהייתו בחו"ל, ביום 18.6.2018 הוציא בית הדין הרבני תחת ידו פסק דין חריג בו נקבע שנישואי בני הזוג בטלים, ובכך התיר את המתלוננת מעגינותה ואפשר לה להמשיך בחייה. להתפתחות החיובית הזו לא היה לנאשם יד ורגל, ולא מן הנמנע כי אלמלא ניתן פסק הדין היה נותר בחו"ל עוד תקופה ארוכה וגוזר על המתלוננת חיי בדידות והתבודדות כשעתידה לוט בערפל.

12. חומרה מיוחדת נעוצה בהפרת הוראה חוקית שנועדה לחייב בעל במתן גט, בשים לב לכך שבשונה מהחלטות שיפוטיות אחרות שניתנות לאכיפה על ידי הרשות, הרי שהחלטה שיפוטית המחייבת בעל במתן גט אינה ניתנת לביצוע אלא על ידו, והוא היחיד היכול להתיר אישה מעגינותה. מטעמים אלו נקבעו בדין אמצעי כפייה, מהם חריגים שנועדו

להתמודד עם "סרבני הגט". אמצעים אלו הוטלו על ידי בית הדין הרבני גם על הנאשם. לאחר שעמד במריו, נקט נגדו בית הדין הרבני בצעד חריג נוסף של הטלת סנקציות חברתיות, המבוססות בעיקרן על "הרחקות דרבנו תם", דהיינו הרחקת הנאשם מחיי הקהילה וביושו ברבים, על מנת שיקיים את פסק הדין המחייב אותו ליתן גט לאשתו, ובכך יגאל אותה מעגינותה. הנאשם, שלא השלים עם קביעה זו של בית הדין, עתר לבג"ץ יחד עם סרבן גט נוסף [בג"צ 5185/13 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (28.2.2017) (להלן: פסק הדין)], אולם עתירתו נדחתה, תוך שצוין שבית הדין הרבני הטיל את ההרחקות "רק משהסנקציות הקבועות בחוק לא הועילו וסרבני הגט (ובהם הנאשם - ע.מ) הצליחו אף לחמוק מגבולות הארץ". בפסקה ל"ו לפסק דינו, עמד המשנה לנשיאה, השופט א' רובינשטיין, על השפעת התנהגות סרבן הגט על אשתו העגונה:

"ערכי מדינת ישראל, וכבוד האדם וחירותו בתוכם, כוללים גם חרות מכבלי נישואין שהחלידו ואין בהם עוד חפץ, אך הם נותרים על ידיה ועל רגליה של העגונה החיה, וראוי לשחררה מהם. מהו כבוד האדם אם לא - בין השאר - שלא יתעמרו בו נפשית, ומקום שבו אשה לא תוכל להמשיך ולממש את עצמה, ליצור זוגיות חדשה וגם הורות, ואף עלולה להפסיד סיכויי הורות בשל "השעון הביולוגי", אין מערכת המשפט יכולה לעמוד מנגד, והדברים פשוטים; וכך גם בתי הדין הרבניים, בפרשם את ההלכה באורח ששיג ככל האפשר את תכלית חרות האשה מעיגונה."

יפים לענייננו אף דברי השופט מ' אלון בבג"ץ 852/86 אלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.3.1987), אשר חלוף השנים לא הקהה מכוחם ומעוצמתם גם בימנו אנו:

"הצלת אישה מעגינותה הפכה להיות עניינו של הציבור, ולא רק עניינה של האישה העגונה בלבד, וכל אחד ואחד מישראל נחשב לצד ולבעל דין לנקיטת כל דרך משפטית אפשרית שיש בה כדי להתיר את האישה מכבלי עגינותה. דרך אגב נציין, כי העיקרון שבתשובה זו שימש כמקור להוראה המיוחדת שבתקנות הדיון בבתי הדין הרבניים בישראל, תש"ך, תקנה צו (2)[ג], לפיה "בית הדין רשאי לדון בבקשה לעיכוב יציאת אדם מהארץ מתוך טענת חשש עיגון, גם אם הבקשה הוגשה שלא על ידי בעל הדין, אם נראה לבית הדין שמטרת הבקשה היא למנוע עיגון" (לגופו של עיכוב יציאה מהמקום כדי למנוע עיגון האישה ראה שו"ת הרא"ש, מג, יג [יא]; שו"ת התשב"ץ, ח"א, א [יב]; שו"ת הרשב"ש, תצח [י])."

13. נכון הדבר שהנאשם אינו נותן את הדין בהליך הנוכחי על עבירה של הפרת הוראה חוקית שעניינה הפרת פסק הדין המחייב אותו לתת גט. ואולם, הנאשם נותן את הדין על הפרת הוראה חוקית שנועדה לשמש כאמצעי כפייה נוסף לחייבו לתת גט וכאמצעי משמעותי להבטחת הישארותו בתחומי מדינת ישראל לצורך כך. ואכן, יציאתו של הנאשם מהארץ בניגוד לצו הובילה לתוצאה העגומה, בה נותרה ג' בעגינותה משך למעלה משנתיים נוספות, מעבר ל-4 השנים בהן המתינה להסכמת הנאשם לשחרר אותה מעגינותה בתקופה בה עדיין שהה בארץ. במובן זה, כאשר הרציונל בגינו ניתן הצו והתוצאה של הפרתו דומים, שלא לומר כמעט זהים, מדובר בשני פנים לאותה מטבע. משמעות הדבר היא שניתן ללמוד על מתחמי הענישה גם ממקרים אחרים בהם הביאו מעשי נאשמים להתארכות פרק הזמן בו נותרה האישה עגונה. במובן זה, נסיבות ההפרה, לרבות האמצעים שהוכנו לצורך ביצועה, והתוצאה הקשה שנגרמה בעטייה, מציבים את מעשי הנאשם ברף חומרה גבוה ביותר, שבמובנים מסוימים אף חמור מהפרות צווים שנועדו להגן על גופו

של אדם, בפרט במקרים בהם לא נגרם לאדם עליו נועד הצו להגן, כל נזק.

14. תימוכין למתחם הענישה לו עתרה, ביקשה המאשימה למצוא בגזר הדין שניתן במסגרת ת"פ (שלום י-ם) 11271-09-18 מדינת ישראל נ' גורודצקי (30.4.2019) (להלן: עניין גורודצקי). באותו מקרה נדון עניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית שביטויה בכך שסירב לתת גט לאשתו משך 18 שנים, חרף הוראת בית הדין הרבני. בשל סירובו זה נכלא הנאשם משך לא פחות מ-18 שנים, זאת כחלק מאמצעי הכפייה שהוטלו עליו. בדומה לעניינו, גם באותו מקרה לא נטל הנאשם אחריות למעשיו ותקף את ההוראה החוקית תקיפה עקיפה בטענה שנעשה לו עוול. במסגרת גזר הדין נקבע מתחם ענישה הנע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר ועל הנאשם הושת עונש של 15 חודשי מאסר כעונש עיקרי.

גם אם במבט ראשון נראה המקרה שנדון בעניין גורודצקי כחמור מעניינו נוכח פרק הזמן הארוך של 18 שנים בו נותרה אשתו בעגיונות, בעוד שבעניינו מדובר בפרק זמן קצר יותר של כשנתיים ימים שחלפו מיום יציאתו של הנאשם את הארץ בניגוד לצו ועד למתן פסק הדין שביטל את הנישואין, הרי שבחינת הדברים לעומקם מלמדת שלהליך שבפניי היבטים מחמירים שלא היו קיימים בעניין גורודצקי. כך, בעוד שגורודצקי נותר בארץ וניתן היה להפעיל עליו אמצעי כפייה למתן גט, הרי שהנאשם לקח את החוק לידיים, הכתיב את כללי המשחק, ולא אפשר לרשויות להשתמש בכלים החוקיים העומדים לרשותן, לרבות האפשרות לאסור אותו. נוסף על כך יש לתת את הדעת לכך שבניגוד לנאשם, ישב גורודצקי כאמור כל העת במאסר משך תקופה ארוכה ביותר של כ-18 שנים, שלא כחלק מעונש שהוטל עליו בהליך פלילי. אמצעי כפייה מסוג זה לא הוטל על הנאשם, שנהנה מחופש יחסי על אף שעמד בסירובו לתת גט לאשתו. על כל אלו יש להוסיף את העובדה שהנאשם ביצע עוד שתי עבירות חמורות של זיוף הדרכון והתחזות לאדם, במטרה לאפשר לו לממש את זממו.

אקדים את המאוחר ואציין כבר עתה שבשים לב להיבטים המחמירים והמקלים בהשוואה למקרה שלפניי, המאזנים אלו את אלו, מצאתי שהמתחם העונשי שנקבע בעניין גורודצקי הוא מתחם ההולם גם את נסיבות המקרה שלפניי.

15. מנגד, הפנה ב"כ הנאשם לפסקי דין בהם הוטלו, על פי רוב, עונשים קלים שנעו בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות או חודש מאסר בפועל. ואולם, בחינה מדוקדקת של מעשי הנאשמים בדוגמאות שהוצגו, מעלה שהעבירות בוצעו בנסיבות השונות בתכלית מעניינו. כך, בכל המקרים למעט מקרה אחד, יצאו אמנם הנאשמים את הארץ בניגוד לצווי עיכוב יציאה שהוצאו נגדם, ואולם הדבר לא נעשה בנסיבות הכרוכות בחיוב במתן גט. מבלי להקל ראש במקרים שנדונו, הרי שהפרת הצווים לא גרמה לפגיעה כה קשה וממושכת בחירותה של אישה לחיות את חייה בביטחון ובשלווה, כפי שאירע בעניינו, והיא התמצתה, מבלי להקל ראש, בפגיעה ה"רגילה" בשלטון החוק ובחשיבות כיבוד צווים שיפוטיים, המשותפת לכל מעשה שעניינו הפרת צו שיפוטי.

כך, בעפ"ג (מרכז-לוד) 14621-11-17 בצלאל נ' מדינת ישראל (16.1.2018) נדון עניינו של נאשם שהורשע בכך שזייף דרכון ויצא באמצעותו את הארץ בארבע הזדמנויות בניגוד לצו עיכוב יציאה מהארץ שעמד נגדו. על הנאשם הוטל לרצות כעונש עיקרי 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, זאת על אף עברו הנקי, הודאתו, לקיחת האחריות, ועל אף שנסיבות ביצוע העבירות חמורות פחות מהמקרה שבפנינו; בעפ"ג (מרכז-לוד) 41419-04-16 מדינת ישראל נ' ירון

(28.6.2016) נדון עניינו של נאשם שהורשע בכך שיצא מהארץ ב-3 הזדמנויות תוך התחזות לאחר ושימוש בדרכון מזויף, בניגוד לצווי עיכוב יציאה מן הארץ שהוצאו נגדו במסגרת תיקי הוצל"פ. נוכח חומרת מעשיו של הנאשם התקבל ערעור המדינה ועונשו של הנאשם הוחמר והועמד על 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, זאת מבלי למצות עמו את הדין; בת"פ (ראשל"צ) 19655-11-17 מדינת ישראל נ' זוארץ (8.9.2019) דנתי בעניינו של נאשם שהורשע בכך שזייף דרכון באמצעות אחר ויצא באמצעותו את הארץ בניגוד לצווי עיכוב יציאה מן הארץ שעמדו נגדו, תוך התחזות לאחר. הנאשם שב ארצה בחלוף כחודשיים. על הנאשם נגזר אמנם עונש של חודש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, אולם זאת לאחר שנקבע מתחם עונשי הנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד מספר חודשי מאסר בפועל, תוך שציינתי שלולא נסיבותיו האישיות החריגות של הנאשם, ובכלל זה פוטנציאל שיקום גבוה, לקיחת אחריות, חלוף זמן מיום ביצוע העבירה, היה מקום לגזור עליו עונש חמור יותר.

הנה כי כן, נסיבות ביצוע העבירות בכל הדוגמאות שהובאו קלות לאין שיעור מהמקרה שלפנינו, כאשר על אף האמור, הוטלו על הנאשמים באותם מקרים עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. באף לא אחד מהמקרים נקבע מתחם עונשי שתחתיתו במאסר על תנאי, כפי שעתרה ההגנה לקבוע בעניינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה אף לת"פ (ראשל"צ) 18915-01-20 מדינת ישראל נ' כהן (20.7.2021) (להלן: עניין כהן), שניתן אף הוא על ידי, כאשר לגישתו מדובר בפסק דין חמור בנסיבותיו, בהינתן שהוא עוסק בעבירות של הפרת הוראה חוקית בריבוי הזדמנויות, התחזות כאדם אחר במטרה להונות, שימוש בדרכון מזויף, מסירת הודעה כוזבת להשגת דרכון וקבלת דבר במרמה. ביטוין של העבירות בכך שהנאשם התחזה לאחיו לצורך הנפקת דרכון מזויף במשרד הפנים, ובהמשך, במשך כשנתיים וחצי, יצא את הארץ 17 פעמים תוך שהתחזה לאחיו והשתמש בדרכון המזויף, ואף ניסה לעשות כן פעם נוספת. מעשי הנאשם נועדו לעקוף צווי עיכוב יציאה מן הארץ שניתנו בשל חוסר יכולתו לשלם חובות כספיים, לרבות תשלומי מזונות. על הנאשם הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לגישת ההגנה הנסיבות בעניינו קלות יותר, בין היתר בהינתן שהנאשם דכאן הפר את הצו פעם אחת בלבד. טענה זו אין בידי לקבל. אמנם בעניינו הפר הנאשם את הצו פעם אחת בלבד, אולם מדובר היה בהפרה ממושכת, שארכה לא פחות מכ-4 שנים, מתוכן נותרה ג' עגונה במשך כשנתיים, ושהשלכותיה על חייה היו קשות ביותר.

הפרת צו שיפוטי שנועד למנוע יציאתו של סרבן גט מהארץ, בין אם הצו ניתן כאמצעי כפייה ובין אם ניתן מתוך חשש לחטיפת ילדים, חמורה מיציאת אדם מהארץ לתכלית של התחמקות מתשלום מזונות, זאת מן הטעם שבניגוד לכסף, אותו יכול נפגע העבירה להשיג, באופן תיאורטי, גם בדרכים אחרות, לא ניתן להתגבר על חסרונו הפיזי של הבעל לצורך מתן הגט. ועל מנת שלא ישתמע מדבריי שניתן להקל ראש בעונשו של אדם שהתחמק מתשלום מזונות לאחר שיצא מהארץ באופן לא חוקי, אפנה לתוצאת גזר הדין שניתן בעניין כהן.

לבסוף מצאתי להתייחס לת"פ (ראשל"צ) 54049-02-14 מדינת ישראל נ' פוקס (13.11.2014), שהוגש אף הוא מטעם ההגנה, בגדרו הושתו על נאשם שהורשע בעבירות של התחזות כאחר במטרה להונות והפרת הוראה חוקית עונש קל של מאסר על תנאי בלבד, הגם שיצא את הארץ בניגוד לצו עיכוב יציאה מן הארץ שהוטל עליו על ידי בית הדין הרבני. לכאורה, מדובר בנסיבות דומות לנסיבות שלפנינו, ואולם גזר הדין אינו כולל פירוט של המסכת העובדתית ובכלל זה משך ההפרה, וכל שצוין היה כי ביום 12.9.2011 הנפיק הנאשם במשרד הפנים דרכון מזויף באמצעות פרטיו של אחר, כאשר ביום 25.9.2011 יצא באמצעותו את הארץ. יתרה מכך, מנימוקי גזר הדין עולה שמדובר במקרה חריג בו

עתרו הצדדים במשותף להסתפק בעונש צופה פני עתיד "שאינו מבקש כלל ועיקר למצות את הדין עם הנאשם", זאת בשים לב להודאתו, לחלוף הזמן מיום ביצוע העבירות ובעיקר לנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם ולמצבו הבריאותי. בנסיבות שפורטו, אין ללמוד ממקרה זה גזרה שווה לעניינו.

16. אשר על כן, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, לשילובן של מספר עבירות לצורך יציאתו של הנאשם מהארץ חרף האיסור לעשות כן, מטרת היציאה מהארץ ותוצאותיה, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת, מצאתי שהמתחם העונשי לו עתרה המאשימה הוא ראוי והולם. אשר על כן ינוע מתחם הענישה בין 10 לבין 24 חודשי מאסר.

קביעת העונש בתוך מתחם הענישה - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

17. הנאשם כבן 39. עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד וכולל הרשעה אחת בלבד, אולם מדובר בהרשעה הרלוונטית עד מאוד לעניינו, בהינתן שהנאשם הורשע בעבירות של הסגת גבול והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. באותו מקרה הגיע הנאשם בשתי הזדמנויות שונות למקלט לנשים מוכות בו שהתה ג', זאת בניגוד לצו הרחקה שהוצא נגדו. הנה כי כן, אין מדובר בפעם הראשונה בה הפר הנאשם צו שיפוטי שאינו לרוחו, ללמדנו על היותו חסר גבולות ועכבות. במקרה שלפנינו, לא רק שהנאשם לא נטל אחריות למעשיו, אלא שהוא עדין סבור שפעל בעל כורחו ומתוך אילוץ. הנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו ועודנו מחזיק בעמדה המאפשרת להפר החוק כל אימת שהוא סבור שנעשה לו עוול. לטענת הנאשם הוא התנהל לאורך השנים באורח "נורמטיבי", אולם דבריו אלו אינם מתיישבים עם החזרתיות שבמעשיו, שהם בבחינת הפרה נמשכת של הוראה שיפוטית והתנהגות החורגת מכללי המשחק הדמוקרטיים במדינת ישראל.

אין בידי לקבל אף טענת ההגנה שלפיה הנאשם קיבל אחריות באופן חלקי, בהינתן שהודה בעובדות כתב האישום והמשפט התנהל "רק בפן המשפטי", שכן דווקא הודאת הנאשם בחלק העובדתי של כתב האישום, ממחישה את חוסר ההפנמה שלו בפסול שבמעשיו. ההקלה שניתנת למי שהורשע על יסוד הודאתו אינה מגלמת רק את החיסכון בזמן השיפוטי, שבמקרה זה לא היה משמעותי, אלא גם, ויש לומר בעיקר, את ההבנה, ההפנמה ולקחת האחריות הגלומה בהודאה. מצב דברים זה אינו מנת חלקו של הנאשם.

18. מעבר לאמור, הנאשם אף לא השכיל לנצל את זכות המילה האחרונה שניתנה לו לצורך הבעת צער וחרטה על מעשיו ועל הסבל שגרם ל-ג', אלא התמקד במחירים הכבדים ששילם במהלך הברחה מהארץ ולאחר שובו ארצה. הנאשם שיתף בסבל שגרם לו, במצוקה שחש עת נעצר בבליה, ובקשיים עמם הוא מתמודד היום. תמוה בעיני כיצד מבקש הנאשם את התחשבות בית המשפט בנזקים שנגרמו לו, כאשר הוא זה שהביא על עצמו את אותם נזקים במו ידיו עת החליט לבצע את העבירות. לטענת הנאשם המצב "נכפה עליו", ובכך טעה. דבר לא נכפה עליו. הנאשם היה אדון למעשיו והוא שהחליט לנקוט בדרכים החריגות, הלא חוקיות והפוגעות בהן נקט. לפיכך, המצב המשפחתי, הכלכלי והתעסוקתי בו נתון הנאשם היום הוא יציר כפיו ופועל יוצא של מעשיו. אל יצפה הנאשם לרחמי בית המשפט, כאשר לאורך שנים ארוכות לא ריחם על אשתו, וכאשר עד לרגע זה ממש לא הביע אמפטיה לסבל שגרם לה ולא ביקש את סליחתה.

19. במצב דברים זה, כאשר הנאשם אינו ער לחומרת מעשיו והוא שב ומפר צווים שיפוטניים באופן בוטה, הרי שמעבר למשקל שיש לתת בענישה לעיקרון הגמול, יש ליתן משקל של ממש גם לעיקרון הרתעת היחיד. צורך נוסף בהטלת ענישה מחמירה נובע מעיקרון הרתעת הרבים, שכן קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה בהטלת עונשים מחמירים על מי שמבצע עבירות על רקע של סרבנות גט, הן במטרה להפחית את הכדאיות בביצוען והן לצורך הטלת מנוף לחץ נוסף על הסרבנים. ידע כל מי שמבקש להימלט מהארץ בניסיון להתחמק מסנקציות שהוטלו עליו או מהחלטות המצרות את צעדיו עקב סרבנותו, שעם שובו לארץ יצטרך לשלם מחיר כואב על מעשיו, ללא קשר למחירים ששילם ושילם בגין הסירוב עצמו.

הנאשם ביקש להתחשב בו, בין היתר, על מנת לאפשר לו לשקם את הקשר עם ילדיו, כאשר לגישתו הטלת עונש מאסר תפגע גם בהם. טענה זו מוטב היה לה שלא תיטען משנטענה. אין חולק על כך שעזיבת אב המשפחה את הבית ללא התרעה מוקדמת פגעה לא רק באישה, אלא גם בילדים, שלא רק שלא נפרדו מאביהם, אלא שלא יכלו לדעת מתי ישוב, אם בכלל. מעשי הנאשם הם שחיבלו מלכתחילה בקשר שלו עם ילדיו, ומכאן הקושי ליתן משקל של ממש לבקשתו להתחשב בו כיום בנימוק זה. נוסף על כך הקשר של הנאשם עם ילדיו טרם שוקם ולפיכך כלל לא ברור עד כמה שליחתו למאסר כיום תפגע בהם, אם בכלל.

20. נוכח כל האמור, מן הראוי היה למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של השליש המרכזי של המתחם. עם זאת, לאור העובדה שהנאשם אמור לרצות עונש מאסר לראשונה בחייו, ובהתחשב בתקופה בה היה נתון במעצר בארץ זרה, על כל המשתמע, אסתפק בקביעת עונשו באמצע המתחם העונשי שנקבע.

21. בקביעת גובה הקנס שיושת על הנאשם נתתי דעתי למצבו הכלכלי הרעוע כעולה מ-טל"ה/2 ולפיכך, לפני משורת הדין, מצאתי להסתפק בהטלת קנס סמלי בלבד. שונים הם פני הדברים אשר לפיצוי, שכידוע אינו מושפע ממצבו הכלכלי של נאשם. בהקשר זה נתתי דעתי מצד אחד לסבל שגרם הנאשם ל-ג', ומצד שני להליכים האזרחיים המתנהלים ביניהם ולעובדה שהפיצוי בהליך הפלילי לא נועד לפצות נפגע עבירה על מלוא נזקיו.

קיצוז ימי מעצר שנועד לצרכי הסגרה

22. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שהנאשם היה עצור בבליגיה בין התאריכים 28.7.2016-11.5.2017 (להלן: ימי המעצר). ואולם, בעוד שהתביעה ביקשה שלא לקזז ימים אלו מעונש המאסר שיוטל על הנאשם בהליך הנוכחי, סבר ב"כ הנאשם שיש מקום לעשות כן.

23. ב"כ המאשימה ביססה טיעוניה על גזר דינו של בית המשפט השלום בתל אביב מיום 3.3.2020 (טל/3), במסגרתו התחשב בית המשפט לצורך קביעת עונשו של הנאשם, בין היתר, בימי מעצרו של הנאשם במסגרת הליך ההסגרה. משכך, נטען שקיצוז ימי המעצר במסגרת תיק זה תוביל לכך שהנאשם ייצא נשכר פעמיים. לחלופין, נטען שיש "לחלק" את תקופת שהייתו של הנאשם בחו"ל לשניים. התקופה הראשונה - מיום בריחתו של הנאשם מן הארץ ועד למועד שחרורו בתנאים בבליגיה, במסגרת הליך ההסגרה, קרי מיום 20.4.2016 ועד 11.5.2017. התקופה השנייה - מיום 11.5.2017 ועד מועד חזרת הנאשם ארצה ביום 4.2.2020. לגישת המאשימה, גם אם יוחלט לקזז את ימי

המעצר, הרי שיש לעשות כן מתוך התקופה הראשונה בלבד.

24. מנגד, טען ב"כ הנאשם שקיימת חובה חוקית לקזז את ימי המעצר בהם שהה הנאשם במסגרת הליך ההסגרה מכוח סעיף 11 לחוק העונשין, בשים לב לכך שהסגרתו התבקשה בין היתר לצורך העמדתו לדין בגין העבירות נושא כתב אישום זה, כעולה מבקשת ההסגרה (טל/6) ומתדפיס מאתר משרד המשפטים המודיע על מעצרו של הנאשם (טל"ה/1). לעניין זה הוטעם כי החוק אינו מותיר בידי בית המשפט שיקול דעת וכי במסגרת גזר הדין הקודם, לא קיזז בית המשפט את ימי המעצר בהם שהה הנאשם בבליגיה, בהינתן שלא ניתן לקזז ימי מעצר מעונש המאסר על תנאי שהוטל עליו. נוסף על כך נטען שבגזר הדין צוין מפורשות שהתחשבות בית המשפט נגעה אך ל-18 הימים בהם היה הנאשם נתון לאחר שחזר לארץ, במסגרת צו ההבאה, להבדיל מ-9 חודשי המעצר בהם שהה במסגרת הליך ההסגרה, כאשר לסוגיה זו ניתן משקל מועט.

25. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי שהדין עם הנאשם. סעיף 11 לחוק העונשין קובע: "נשא אדם עונש בחוץ לארץ על עבירה או היה נתון שם במעצר בגללה, ינוכה העונש או תקופת המעצר מן העונש שעליו לשאת בישראל בשל אותה עבירה". דיון מעמיק באפשרויות השונות העומדות בפני בית המשפט בנושא זה נערך במסגרת בג"ץ 4865/04 מדינת ישראל נ' סויסה (28.6.2005) (להלן: עניין סויסה), בו התעוררה שאלת אפשרות קיזוז ימי מעצר מעונש שהוטל על אסיר שנמלט מהארץ ושהה במעצר במסגרת הליכי הסגרה לאחר שנתפס בחו"ל. בפסק הדין נערכה אבחנה בין מעצר בחו"ל לצרכי הסגרה לשם המשך ריצוי עונש, קרי - לאחר שנגזר דינו של נאשם, לגביו נקבע שסעיף 11 לחוק העונשין חל, לבין מעצר בחו"ל לצרכי הסגרה לשם העמדה לדין, קרי - הסגרה של אדם טרם מתן גזר הדין, כפי המקרה שלפנינו. בעניין זה קבע השופט (כתוארו אז) א' גרוניס כדלקמן (סעיף 11):

"...משהכרענו כי סעיף 11 לחוק העונשין חל על סוג המעצר הראשון, מתבקש לקבוע כי הוא חל אף על מעצר מן הסוג השני. מנגד ניתן לטעון כי כאשר מתרחשת ההסגרה טרם העמדתו של המוסגר לדין בישראל, יש להחיל דווקא את סעיף 43 לחוק העונשין, המקנה שיקול דעת לערכאה הדיונית בעניין ניכוי תקופת המעצר. כך ישווה מצבו של מי שנגזר דינו לאחר שהיה נתון במעצר בישראל למי שנגזר דינו לאחר שהיה נתון במעצר בחוץ לארץ במסגרת הליכי הסגרה לישראל. השאלה האמורה אינה מתעוררת במקרה שלפנינו, ועל כן נוכל להותירה בצריך עיון. מכל מקום, לאור האופן שבו התפרש סעיף 43 לחוק העונשין בפסיקתו של בית משפט זה (פיסקה 6 לעיל) נראה כי נפקותה המעשית של שאלה זו אינה רבה (למקרה שבו הורה בית משפט זה על ניכוי תקופת המעצר במסגרת הליכי הסגרה לשם העמדה לדין ראו ע"פ 2143/93 דנשווילי נ' מדינת ישראל [16])." (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

סעיף 43 לחוק העונשין קובע כי "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת...". ואולם, כפי שצוין השופט א' גרוניס, על אף שברירת המחדל בסעיף היא כי תקופת המאסר תימנה "מיום מתן גזר הדין", משמע - ללא התחשבות בתקופת המעצר, נוהגים בתי המשפט כדבר שבשגרה להפעיל את שיקול דעתם ולהביא את תקופת המעצר בחשבון כחלק מתקופת המאסר (עניין סויסה, פסקה 6).

26. ונשוב לענייננו. מבקשת ההסגרה (טל/6) עולה שהנאשם נעצר בבליגיה, לבקשת ישראל, לצורך הסגרתו "כדי לגזור את עונשו בגין עבירת הפרת הוראה חוקית, בגינה הורשע ביום 3.12.2005, במסגרת ת"פ 21618-02-15 וכן כדי

להעמידו לדין בגין עבירות הפרת הוראה חוקית, שימוש בדרכון מזויף והתחזות לאדם אחר (מושא תיק זה - ע.מ). הנה כי כן, התכלית לשמה התבקשה הסגרת הנאשם לארץ הייתה כפולה. ואולם, עיון בתיק תל אביב, בו הוגש נגד הנאשם כתב אישום ובמועד בריחתו מהארץ טרם נגזר דינו, מעלה שבסופו של יום כלל לא הוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, וכפועל יוצא מכך לא ניתן היה לקזז את הימים בהם היה נתון במעצר כחלק מהליך ההסגרה. ויודגש, "התחשבות" בית המשפט בתל אביב בתקופה בה היה נתון הנאשם במעצר במסגרת הליך ההסגרה במסגרת השיקולים לעונש, ללא כל קשר לקביעה שממילא ההתחשבות בהם היא "במידה מעוטה" בלבד, אינם שקולים כנגד קיזוז הימים בפועל, ומכאן שלא ניתן לראות בהם כ"ימי מעצר שהופעלו" או "קוזזו" בתיק תל אביב. על אותו משקל, לא מצאתי עיגון חוקי לבקשת המאשימה להטיל על הנאשם עונשים נפרדים על כל אחת מה"תקופות" בהן שהה בחו"ל ולקזז את ימי המעצר רק מאחת מהן.

הנאשם היה נתון במעצר בבלגיה לצרכי הסגרה בין התאריכים 28.7.2016 - 11.5.2017, אז שוחרר בתנאים מגבילים. נוכח האמור, ובהינתן שימים אלו לא קוזזו בהליך משפטי אחר שהתנהל נגדו, יש לנכותם מעונש המאסר שיוטל עליו בתיק הנוכחי.

27. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 חודשי מאסר בפועל, בניכוי הימים בהם היה נתון במעצר במסגרת הליך ההסגרה בין התאריכים 28.7.2016 - 11.5.2017.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בפועל במתקן כליאה "הדרים", או בכל מקום עליו יורה שב"ס, ביום 4.4.2022 עד השעה 08:30, כשברשותו תעודת זהות ועותק מגזר הדין. מובהרת לנאשם האפשרות לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336; פקס 08-9193314; דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il.

ב. מאסר למשך 6 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. לבקשת הנאשם ישולם הקנס ב-10 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 10.4.2022 והיתרה בכל חודש שלאחריו.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪. לבקשת הנאשם ישולם הקנס ב-10 תשלומים שווים ורצופים. הפיצוי יועבר לידי המתלוננת על ידי מזכירות בית המשפט, בהתאם לפרטים אותם תעביר המאשימה למזכירות בתוך 7 ימים מהיום.

הפיצוי והקנס יועברו למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלם בתוך 3 ימים מיום מתן גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר המרכז.

מובהר שכל סכום שיופקד יופנה תחילה לצורך תשלום הפיצוי.

28. ניתן צו כללי למוצגים.

29. ערבויות והפקדות שניתנו במסגרת הליך זה או בהליכי המעצר הקשורים אליו ישמשו לצורך הבטחת התייצבות הנאשם לביצוע עונש המאסר. עם תחילת ריצוי עונש המאסר, יושב הכסף לידי הנאשם, כפוף לכל מניעה חוקית אחרת, לרבות עיקול.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ב, 21 מרץ 2022, במעמד הצדדים.